

altsaa ogsaa Forholdene med Hensyn til de kommunale Afgifters Størrelse, inden de bestemmes sig til at bo paa det Sted, hvor de søge Ansættelse, for den Lønning, de faae; men saaledes er Tilfældet ikke med Hensyn til de Militære, som det allerede er antyndet (D. a. m.: Andre Borgere). Sa, men her tale vi om Embedsmænd og ikke om Borgere. Borgere ere ogsaa i andre Henseender forskjellige fra dem, vi her tale om; thi vi give ikke Borgere fra 500 til 3,000 Rd. nedest i Lønning. De militære Embedsmænd kunne — som nævnt — forflyttes mod deres Villie. Sa, vare de Militære udbredte over hele Landet; saa at de boede paa Landet og i Kjøbstæderne i passende Tid, saa at Land- og Kjøbstadkommunerne havde en passende Andel af den Fortjeneste, der er forbunden med de Militæres Ophold, saa vilde jeg holde med de ærede Herrer, som nu fremsætte Theorien og holde paa den i Stedet for de praktiske Hensyn, saa vilde jeg sige: Naa, saa maa vi ikke lette de Militære i deres kommunale Afgifter, men snarere give dem noget mere, hvis de ikke nu skulle have Nok at leve af; thi da maa vi indrømme, at der er noget Berettiget i den Theori, som blev fremsat af ærede Medlemmer og navnlig forsvarede af det ærede Medlem for Viborg Amts 5te Valgkreds (Thorup) og det ærede Medlem fra Møen (Bojfen); der er visse Grunde, som ere fremsatte fra deres Side, som maatte gjøre os det betænkeligt at bryde Principet; men saaledes er Forholdet ikke. Forholdet er saaledes, at af de 1½ Million, som vi udrede om Mæret til militære Befalingsmænds Lønninger, falder Halvdelen omtrent i Kjøbenhavn og den øvrige Halvdelen i nogle enkelte paa Grund af, at de ere Garnisonssteder, særlig begunstigede Byer. Nu ville de Herrer vel ikke sige, at man for en Theoris Skyld, som ikke er meget stærkt begrundet, skal opgive de stærke praktiske Hensyn, som ere, udtalte af tidligere Forsvarere af Forslaget. Det forstaa jeg ikke, det kan jeg ikke gaa ind paa. Det er ganske vist, at dersom Statten her i Kjøbenhavn stiger med 1 pCt., vil Kjøbenhavns Kommune kunne miste omtrent 7,000 Rd. i Stat ved dette Forslag, men hvis vi ikke vedtage det, men derimod nødes til at give denne Klasse Embedsmænd noget mere i Lønning paa Grund af de Byrder, vi i 1867 paalagde dem, og som efterhaanden ere stegne, saa kommer hele Landet til at udrede de 7,000 Rd., saa komme ogsaa de Landsbyer, som aldrig kunne faae Garnison, og de Byer, der længes efter Garnison, men aldrig faae den, til at udrede det, som vi med god Grund kunne holde denne Klasse Embedsmænd fri for, thi det maa jo indrømmes, at hele Regjeringsmaskineriet i Kjøbenhavn har til Følge, at der der fortæres en saa unnaabelig Mængde af alle vore Udgifter. Naar man tager Garnisonsforholdene i Kjøbenhavn i Betragtning, saa medføre de jo en saa overordentlig stor Indtægt og Fordel for

Byen, at det forekommer mig ubilligt, om vi ved Forøgelse af Kommuneskatten fremdeles skulde paalægge Landet Byrder, som vi saa overordentlig let kunne fritage det for. Det Samme er fuldstændig Tilfældet lige over for andre Byer. Det har interesseret mig at høre, at det ærede Medlem for Randers (Nee) vil stemme imod Forslaget, medens det ærede Medlem for Aarhus (Mørt) vil stemme for det. Jeg tror, at dersom man sagde til Beboerne i Randers: „Gaa I at gaa ind paa dette Forslag, naar I fik Aarhus Bys Garnison, saa vilde de sige: ja, heller end gjerne selv om I gav dem helt fri for Kommuneskatten, og vi tage med Kyshaand imod Garnisonen. Af hvilken Grund skal man da, naar de heller end gjerne vilde unde Staten en Lettelse, som ganske vist indirekte kan faae Betydning med Hensyn til Lønningerne, som ganske vist kan komme, os til Fordel ved Revisionen af Lønningerne, gaa hen mod Byernes eget Onske at tildele dem disse Indtægter, fordi man nu engang har fattet den Theori, at Officererne skulle betragtes lige med andre Embedsmænd, med hvem de aldeles ikke ere lige; det er dette, jeg ikke har kunnet forstaa. Der er endnu et Hensyn at tage i Betragtning. Naar der i Hensyn til Lønningslovens § 31 er fremsat Forslag om Erstatning paa Grund af Forslyttelse, Hjælp til at udrede Husleie eller Andre Udgifter ved Forslyttelsen, saa har jeg, fra Krigsbestyrelsens Side set fremsat Grunde, der ere gaaede ud paa, at disse Hensyn til, at Forslyttelsen paalagde den enkelte Befalingsmand større Udgifter, end han ellers vilde have, ofte kom krydsende i Veien for Tjenestens Lære, at man skundom af saadanne Hensyn undlod at forflytte Denne eller Hin, eller ikke saa let kunde faae Bugt med Dennes eller Hins Indvendinger mod Forslyttelse, naar der var saadanne virkelige positive Bestemmelser tilstede, og han kunde paavise, at han paa Grund af sine Forhold led et saadant pekuniært Tab, som han ikke kunde bære. Naar man tager disse Betragtninger og flytter dem over paa det Spørgsmaal, der her foreligger, da vil det Samme kunne siges. Jeg oppfatter det saaledes, og jeg antager ikke, det vil blive modsagt af den meget ærede Krigsminister — jeg har ikke hørt denne Grund fremsat under Debatten, men det er muligt, at den er falben, inden jeg kom ind i Salen — at det vil være en Lettelse for Krigsministeren, idet en Sindrind mere vil være ryddet af Veien for ham, naar han skal forflytte Embedsmænd fra Sted til Sted i Tjenestens egen Interesse, hvis et saadant Forslag bliver vedtaget. Jeg antager, at den ærede Minister vil stadfæste at det har Betydning, men hvis det er Tilfældet, og det har i alt Fald stillet sig for min Betragtning som rigtig, saa er det ogsaa en Grund mere til at gaa den moderate Vej, som man her er flaaet ind paa.